

Arrest

nr. 200 142 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DESWAEF
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DESWAEF en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 juni 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 juni 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 november 2013.

1.3. Op 18 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. X van 6 maart 2015.

1.4. Verzoeker werd opnieuw gehoord op 9 februari 2016. Op 23 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 juni 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische moslim van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Nablus, gelegen op de Westelijke Jordaanoever. U geeft aan niet te zijn geregistreerd bij UNRWA.

U ging naar school tot het derde middelbaar. U hielp uw oom met hoeden van vee. Uw broer die jaren ouder is dan u werkte in een restaurant in Tel Aviv. Hij zou problemen hebben gekregen met de Israëlische autoriteiten waarop hij naar Noorwegen zou zijn gevlucht. Uw ouderlijke woonst zou zijn bezocht door het Israëliisch leger en uw familie zou onder druk zijn gezet om uw broer aan te geven. U zou ook zijn geslagen. Daarnaast zou uw vader, die de graad had van ‘aqid’ in het Palestijnse leger, toen hij op pensioen ging, problemen hebben gekregen met de Palestijnse autoriteit daar ze hem er van verdachten samen te werken met Hamas. Leden van Fatah zouden tot tweemaal toe langs zijn gekomen bij uw vader. Daar hij vreesde dat men hem een derde maal zou meenemen, besloot uw vader zich te vestigen in het dorpje Tubas. In 2010 kwamen leden van de inlichtingendienst bij u en uw moeder langs. Ditmaal waren ze verbaal zeer agressief tegenover u en uw moeder. Ze dreigden ermee u mee te nemen in geval uw vader zich niet zou aangeven. Uw moeder beloofde daarop dat haar man zich zou aangeven maar dat ze u, haar zoon, met rust moesten laten. Na dit incident besloot u in samenspraak met uw ouders, de Westelijke Jordaanoever te verlaten. Via de Koning Hussein-brug, kon u met behulp van documenten van uw neef naar Jordanië passeren. Daar verbleef u gedurende een maand. Via Istanbul reisde u verder naar België, alwaar u aankwam op 24 juni 2010. De volgende dag wendde u zich tot de Belgische autoriteiten en gaf u te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 19 september 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingen vernietigd op 9 maart 2015. U werd vervolgens een tweede maal gehoord door het CGVS en dit op 9 februari 2016.

Uw zoon A.(...) D.(...) werd intussen geboren op 1 september 2016.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: kopieën van uw geboorteakte, van schoolattesten, van de identiteitskaart en eerste pagina uit het paspoort van uw broer, van een identiteitskaart van uw vader en van een paspoort van uw vader, een origineel vervallen paspoort van uw vader, een kopie van een foto van uw familie en attest van verlies van aangifte van uw bijlage 26 en tenslotte een origineel attest van de Palestijnse Missie bij de EU, België en Luxemburg.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p. 7, 9, CGVS I, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Palestijnse nationaliteit en herkomst uit de Westelijke Jordaanoever. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Palestijnse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de Westelijke Jordaanoever, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van de Westelijke Jordaanoever te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden herkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de Commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) er van te overtuigen dat u daadwerkelijk D.(...) M.(...) bent, de persoon die u beweert te zijn. U laat immers na om, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust, uw identiteit te staven met enig authentiek identiteitsdocument. U legt weliswaar een kopie en een origineel verlopen paspoort als ook een kopie van de identiteitskaart van uw vader S.(...) D.(...), als ook een kopie van de identiteitskaart van uw broer I.(...) D.(...) voor. Bezwaarlijk kunnen deze documenten een objectief bewijs vormen in verband met de door u voorgehouden nationaliteit en identiteit. De door u neergelegde kopie van uw geboorteakte als ook de kopieën van uw schoolcertificaten doen niets af aan deze appreciatie. Deze documenten kunnen evenmin worden bestempeld als een bewijs voor uw voorgehouden identiteit of verwantschap met de personen wiens identiteits- en reisbescheiden u opmerkelijk genoeg wel kan voorleggen. Op geen enkele wijze kan u immers aantonen dat deze documenten effectief aan u toebehoren. In verband met uw geboorteakte dient volledigheidshalve nog te worden vermeld dat u werd gevraagd een originele versie voor te leggen. U stelt dat u het origineel niet voor kan leggen omdat uw vader geopereerd is aan zijn been (CGVS, p. 9). Deze uitleg is allesbehalve overtuigend te noemen en doet andermaal afbreuk aan de bewijswaarde die aan dit document (althans de kopie) kan worden toegedicht. In dit verband dient bovendien niet onvermeld te worden gelaten dat u volgens betreffende geboorteakte op het moment van uw asielaanvraag, 16 jaar oud zou zijn geweest en dus nog minderjarig. Uit een medisch onderzoek dat werd uitgevoerd in opdracht van de dienst Voogdij op 13 juli 2010, blijkt evenwel dat uw minimum leeftijd op 20,6 jaar werd geschat en dat vermoedelijk uw leeftijd voorbij de 21 jaar zou liggen. Er moet dan ook worden geconcludeerd dat de door u neergelegde kopie van geboorteakte niet aan u kan toebehoren en/of zeer bedenkelijk is qua herkomst.

Wat verder de nodige twijfel doet rijzen over uw vooropgestelde verwantschap met de personen wiens identiteitsdocumenten u voorlegt is de vaststelling dat u nauwelijks op de hoogte bent van de herkomst van deze personen. Zo verklaart u dat uw vader, S.(...) D.(...), oorspronkelijk afkomstig is van Nablus (CGVS, p. 4). In het paspoort van de persoon waarvan u vooropstelt dat hij uw vader is, blijkt evenwel dat deze persoon geboren is in Beisan (Beit She'an) dat in 1948 in Israëlsche handen kwam, waarop een groot gedeelte van haar inwoners naar Jordanië vluchtten. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat de geboorteplaats niets te maken heeft met de afkomst (CGVS, p. 7). Deze uitleg is niet overtuigend te meer u niet weet te zeggen of uw ouders, in dit specifieke geval uw vader is moeten vluchtten in 1948 en in die hoedanigheid dus geregistreerd is bij UNRWA (CGVS, p. 4). Gezien het belang dat ook thans nog door Palestijnse vluchtelingen wordt gegeven aan het recht op terugkeer, mag het hoogst opmerkelijk worden genoemd dat u met uw vader, die als jonge twintiger de oprichting van de staat Israël bewust moet hebben meegemaakt, hier niet over zou hebben gesproken. Dat u dan ook foutief de geschiedenis van uw vader weergeeft, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid dat de persoon in kwestie effectief aan u verwant zou zijn, meer bepaald uw vader.

Verder dient te worden aangehaald dat u evenmin correct weet aan te geven waar uw broer, I.(...) D.(...) zou zijn geboren. U de vraag gesteld, repliceert u dat hij in Nablus zou zijn geboren. Uit de door u

voorgelegde identiteitskaart en paspoort van uw zogezegde broer, blijkt evenwel dat hij geboren zou zijn in Jordanië. U hiermee geconfronteerd stelt u dat uw broer veel ouder is dan u en dat u niet zo veel informatie heeft over uw vader en broer (CVGS, p. 9). Gewezen op het feit dat het toch wel bijzonder frappant is dat u niet weet te zeggen waar zij geboren zouden zijn, herhaalt u slechts niet te weten dat uw broer in Jordanië geboren is. U blijft echter in gebreke een overtuigende uitleg te geven voor het feit dat u niet op de hoogte zou zijn van de geboorteplaats van uw broer. U vervolgens gevraagd waar uw ouders precies hebben gewoond voor de oprichting van de Palestijnse autoriteit in 1993, stelt u in Libanon en Syrië. Wederom is het merkwaardig dat u niet aanhaalt dat zij ook in Jordanië hebben verbleven gezien uw broer in 1975 in Jordanië zou zijn geboren (CVGS, p. 9). U geconfronteerd met het feit dat uw gebrek aan kennis over de geschiedenis van uw familie u op ernstige wijze kan worden aangerekend, stelt u dat uw vader altijd aan het werk was en dat u hem heel weinig zag (CGVS, p. 14). Deze uitleg is evenmin afdoende daar, zoals reeds werd betoogd, het belang van de familiegeschiedenis in de Palestijnse context, het volstrekt ongeloofwaardig is dat u niet correct kan aangeven waar uw vader oorspronkelijk van afkomstig is. Ook deze vaststellingen bevestigen dat er ernstige redenen zijn om te twifelen aan de graad van verwantschap tussen u en in casu S.(...) en I.(...) D.(...).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw identiteit tegenover de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden. In elk geval, het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent uw identiteit, zonder dat daarvoor een geloofwaardige en aanvaardbare verklaring aanwezig is, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen nood aan internationale bescherming. Het attest van de Palestijnse Missie bij de EU, België en Luxemburg afgeleverd op 21 oktober 2014 en overgemaakt aan het CGVS op 9 februari 2016, wijzigt deze stelling niet. U verklaarde immers dat het attest werd opgesteld op basis van een geboorteakte en schoolattesten waarvan, om redenen in supra gemotiveerd, u niet heeft overtuigd dat deze u toe behoren.

Naast het feit dat u in gebreke blijft tegenover het CGVS teneinde uw identiteit te staven, dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen enkel bewijskrachtig document ter staving van uw beweerde herkomst uit de Westelijke Jordaanoever kan voorleggen, noch een document waarmee u uw Palestijnse nationaliteit aantoont.

U werd doorheen uw asielpcedure meermaals gewezen op het belang van het neerleggen van documenten ter staving van uw asielaanvraag (CGVS I, p. 7, 9, CGVS I, p. 2). Rekening houdend met het gegeven dat u voldoende de gelegenheid heeft gekregen om (bewijs)stukken aan te brengen en het gegeven dat u uitdrukkelijk verklaarde nog contact te hebben met uw ouders en een oom langs moederskant (CGVS I, p. 4) is het redelijk te verwachten dat u originele documenten kan voorleggen die uw beweerde verblijf in de Westelijke Jordaanoever kunnen aantonen.

Gevraagd of u in het bezit bent van identiteitsdocumenten, verklaart u echter dat u over geen documenten beschikte in Westelijke Jordaanoever omdat uw identiteitskaart zou zijn afgenomen (CGVS I, p. 7). U gevraagd waarom uw identiteitskaart werd afgenomen, past u uw antwoord aan en stelt u dat uw aanvraag voor een identiteitskaart werd geweigerd. U stelt voorop hiervoor nooit een reden te hebben gekregen maar u vermoedt dat het te maken had met de problemen van 'uw vader'. 'Uw vader' zou wel een identiteitskaart hebben gehad doch die zou zijn ingetrokken toen hij problemen kreeg met de Palestijnse autoriteit (CGVS I, p.7, 9). U kan evenwel niet aangeven wanneer 'uw vader' precies problemen begon te krijgen met de Palestijnse autoriteit (CGVS I, p. 7). Hoe het ook zij, deze uitleg is alles behalve overtuigend. Indien 'uw vader' effectief problemen zou hebben gehad met de Palestijnse autoriteit, mag het zeer bevreemdend worden genoemd dat, ofschoon de afgifte van zijn identiteitskaart zou zijn geweigerd door de Palestijnse autoriteit, diezelfde autoriteit wel een paspoort zou hebben uitgereikt in 2008. Opmerkelijk is eveneens dat 'uw broer' een nieuw paspoort van de Palestijnse autoriteit kreeg uitgereikt in 2010. Uw uitleg dat u vervolgens geen identiteitskaart kon bekomen door obstructie van de Palestijnse autoriteit omwille van de problemen van uw vader, terwijl uw vader en uw broer in respectievelijk 2008 en 2010 een nieuw paspoort verkregen, is dan ook alles behalve overtuigend. Uw uitleg waarom u in het kader van uw asielaanvraag dan ook niet in staat zou zijn enig identiteitsdocument voor te leggen, kan bezwaarlijk worden weerhouden.

Teneinde uw identiteit, herkomst en nationaliteit te staven, legt u op 9 februari 2016 een attest neer van de Palestijnse Missie bij de EU, België en Luxemburg afgeleverd op 21 oktober 2014. Zoals reeds werd uiteengezet, heeft u niet overtuigd de persoon M.(...) D.(...) te zijn, waardoor ook aan betreffend document geen bewijswaarde kan worden toegedicht. Hoe het ook zij, dit attest stelt voorts dat u de

Palestijnse nationaliteit heeft en dat uit een document blijkt dat de Jordaanse documenten van de familie D.(...) zouden zijn ingetrokken nadat de vader S.(...) D.(...) een Palestijns paspoort zou hebben bekomen. U gevraagd de inhoud van dit document toe te lichten, verklaart u dat uw vader nooit de Jordaanse nationaliteit heeft gehad. U verzaakt verder op enigerlei wijze betreffende informatie toe te lichten. Ook na u meermaals te hebben gevraagd duidelijkheid te verschaffen over de Jordaanse connectie alsook u te hebben gewezen op uw medewerkingsverplichting, blijft u hameren op het feit dat uw vader nooit de Jordaanse nationaliteit zou hebben gehad (CGVS II, p. 3-4- 8). Evenmin verschaft u duidelijkheid op basis van welk document of informatie, de Palestijnse missie dan heeft geattesteerd dat de Jordaanse documenten van uw familie zouden zijn ingetrokken (CGVS II, 3, 8, 9). Gezien u geen duidelijkheid verschaft over de documenten op basis van de welke de Palestijnse missie haar attest heeft opgesteld en u in volledige negatie gaat wanneer u gevraagd wordt de Jordaanse connectie die uw familie zou hebben, toe te lichten, dient dan ook te worden geconcludeerd dat u andermaal verzaakt in uw medewerkingsverplichting ten aanzien van het CGVS om klaarheid te scheppen over uw nationaliteit(en) en herkomst.

Uit uw 'facebookaccount' blijkt voorts dat u afkomstig zou zijn uit Amman (Jordanië), heeft gestudeerd aan de Philadelphia University te Amman en dat u zou hebben gewerkt in het King Abdallah University Hospital te Amman. U met deze informatie geconfronteerd stelt u voorop dat een vriend deze account voor u zou hebben gemaakt daar u er niet mee overweg kon (CGVS II, p. 8). Betreffende account zou een oude account zijn en inmiddels zou u over een nieuwe account beschikken. U gevraagd welke uw nieuwe account is, repliceert u dan toch geen andere account te hebben (CGVS II, p. 9). U geeft voorts als verweer voor de inhoud van de account dat meerdere personen deze account gebruiken, dat u zelden de account bekijkt en niet zou weten welke informatie er op staat. U verklaringen terzake geven geen enkele klaarheid waarom uw account vermeld dat u woont, werkt en heeft gestudeerd in Amman.

Teneinde meer duidelijkheid te krijgen over uw nationaliteit werd aan u gevraagd om bij de Jordaanse autoriteiten een document aan te vragen waarin deze zou attesteren dat u niet over de Jordaanse nationaliteit zou beschikken. U werd gevraagd dit document tegen het eind van de maand februari 2016, aan het CGVS te bezorgen (CGVS II, p. 11). Eveneens werd u gevraagd het CGVS op te hoogte te brengen in geval de Jordaanse ambassade geen medewerking zou verlenen. Het CGVS mocht evenwel geen enkel bericht van u ontvangen. Andermaal verzaakt u aan uw medewerkingsverplichting om duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Nablus gelegen in de Westelijke Jordaanoever en over de Palestijnse nationaliteit te beschikken. De vaststelling dat u op de hoogte bent van enkele feitelijkheden over Nablus en de Westelijke Jordaanoever volstaan op zich niet om uw herkomst uit de Westelijke Jordaanoever aannemelijk te achten (CGVS II, p. 6-7) .

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit de Westelijke Jordaanoever kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 29 november 2013 en 9 februari 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit de Westelijke Jordaanoever (CGVS II, p. 8). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw eventuele Palestijnse herkomst en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven

dat u in een derde land heeft verbleven, in casu Jordanië, op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op deze appreciatie. In casu kan verwezen worden naar bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, de artikelen 48 en volgende van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing in de motivering al minstens één element bevat dat strijdig is met elementen die door de dossierbehandelaar aan verzoeker werden meegedeeld tijdens het gehoor van 9 februari 2016. Hij licht toe dat de bestreden beslissing stelt dat hij niet aannemelijk maakt over de Palestijnse nationaliteit te beschikken, terwijl de nota's van de dossierbehandelaar duidelijk vermelden "Nu, tijdens dit gehoor staat niet ter discussie dat u mogelijks Palestijn bent, maar het gaat om te bepalen wat uw land van gewoonlijk verblijf is". Uit deze zin moet volgens verzoeker afgeleid worden dat de Palestijnse nationaliteit niet betwist wordt. Hij meent hieruit te kunnen besluiten dat de bestreden beslissing dus een fout bevat die op zich de vernietiging rechtvaardigt.

In een tweede onderdeel laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat hij niet heeft voldaan aan zijn plicht tot medewerking, terwijl hij tot tweemaal toe werd gehoord en hij een hele reeks documenten heeft kunnen aanbrengen om zijn verklaringen te staven. Tijdens de gehoren heeft hij de vele vragen beantwoord, dit in de mate van het mogelijke gelet op zijn jonge leeftijd bij het verlaten van Palestina en de precieze context van de familiale relaties. De documenten die hij heeft kunnen verzamelen bekrachtigen zijn verklaringen.

In een derde onderdeel wijst verzoeker erop hij dat fotokopieën van zijn geboorteakte, van schoolattesten, van de identiteitskaart en de eerste pagina van het paspoort van zijn broer en van een identiteitskaart en een paspoort van zijn vader, alsook een origineel vervallen paspoort van zijn vader en een kleurenfoto van zijn familie heeft neergelegd. Dat hij niet in staat is om enig persoonlijk authentiek document neer te leggen, is volgens verzoeker ongelukkig genoeg het lot van een merendeel van de asielzoekers, die zeer vaak in een totale staat van ontzetting hun land uitvluchten en in België aankomen. Toch kan hij verschillende kopieën van zowel persoonlijke als familiedocumenten neerleggen, die dan ook een belangrijk element vormen in de ondersteuning van zijn asielrelaas, aldus verzoeker, die meent dat het besluit dat de door hem neergelegde documenten niet kunnen worden bestempeld als een bewijs voor zijn verwantschap met de personen wiens identiteitsdocumenten hij voorlegt, te kort door de bocht is. Verzoeker meent dat hem bezwaarlijk kan worden verweten als geboorteplaats van zijn vader de plaats van afkomst (Nabulus) te hebben gegeven in plaats van zijn werkelijke geboorteplaats (Beisan), die hij nooit gekend heeft en waar hij nooit geleefd heeft. Hetzelfde geldt voor verzoekers broer, die in Jordanië zou zijn geboren en niet in Nabulus zoals verzoeker dacht. Deze onwetendheden mogen volgens verzoeker zeker niet als doorslaggevend beschouwd worden om

zijn verwantschap met deze personen definitief te ontkennen. Hij wijst er in dit verband op dat hij meermaals heeft aangegeven dat er een zeer groot leeftijdsverschil is met zijn vader en zijn broer, wat normaliter een zekere "breuk" in de familiegeschiedenis en belevenissen heeft veroorzaakt, en wat kan rechtvaardigen dat hij niet op de hoogte was van de "informatie" die men normaal kan verwachten binnen een naaste familie, temeer de familie nogal verspreid leefde met de grote broer die in Tel Aviv werkte en de vader die vaak weg was. Verzoeker wijst er voorts op dat hij op zeer jonge leeftijd zijn herkomstland is ontvlucht, wat ook zeker een invloed heeft op de perceptie die hij toen had van de wereld en de problemen rondom hem.

Daarnaast laakt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt gesproken van de familiefoto die hij neerlegde en die hem in aanwezigheid van zijn hele familie toont. In geval van zulke belangrijke twijfel als aangehaald door het Commissariaat-generaal, kan van haar minstens worden verwacht dat ze alle neergelegde documenten nauwkeurig analyseert en in acht neemt, wat *in casu* niet werd gedaan terwijl dit op een eenvoudige manier had kunnen gebeuren door een pure fysische vergelijking tussen verzoeker en zijn naaste familieleden door te voeren.

Het origineel attest van de Palestijnse Missie bij de EU dat werd neergelegd tijdens het onderzoek van zijn aanvraag door de commissaris-generaal bevestigt volgens verzoeker de overige door hem neergelegde documenten. Verzoeker heeft bovendien ondertussen een nieuw origineel attest van de Palestijnse Missie bij de EU dd. 19 juli 2017 bekomen (stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift). Daarenboven heeft hij op 25 juli 2017 een attest van de Jordaanse ambassade ontvangen waaruit duidelijk blijkt dat hij de Jordaanse nationaliteit niet bezit (stuk 4). Verzoeker besluit *"Gezien dit element, samengenomen met het attest van de Palestijnse Missie bij de EU, moet de bestreden beslissing al vernietigd worden gezien deze strijdig is met deze officiële originele documenten betreffende de nationaliteit en identiteit van verzoeker."*

In een vierde onderdeel – betreffende de door hem ingeroepen problemen – voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn antwoorden wederom analyseert vanuit haar oogpunt en verwachtingen die beïnvloed zijn door onze westerse perceptie, terwijl het volgens verzoeker volkomen geloofwaardig is dat hijzelf onderworpen zou zijn geweest aan bedreigingen en dat hij een serieus risico zou lopen op vervolging, ook zonder dat hij precies de problemen kon weergeven die zijn broer gekend heeft en die aanleiding hebben gegeven tot diens vlucht naar Noorwegen. Ook met de bijzondere context in het herkomstland moet rekening worden gehouden aangezien dit de waarachtigheid van de door hem ingeroepen problemen zeker beïnvloedt, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hetzelfde geldt wat de problemen van zijn vader betreft. Daar de drie bezoeken van de veiligheidsdiensten allen plaatsvonden voor 2010, toen hij dus jonger dan 16 jaar oud was, mag hem volgens verzoeker redelijkerwijs niet worden verweten dat hij zich niet de precieze datum herinnert.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in gebreke bleef een degelijk onderzoek te voeren teneinde toe te laten de feitelijke omstandigheden te bepalen en een beslissing nam op grond van veelvuldige onwetendheden die zij niet probeerde te begrijpen of waarbij ze niet zag dat die in zijn hoofde redelijkerwijs konden worden verantwoord. Daardoor is het Commissariaat-generaal volgens verzoeker niet bij machte geweest om een correcte afweging te maken van de door hem aangevoerde vrees. Verzoeker verwijst naar de richtlijnen van UNHCR inzake de bewijslast in asielzaken en hij betoogt dat uit de vragen die hem werden gesteld omtrent zijn vluchtrelaas en de motieven die hem zijn herkomstland hebben doen verlaten, en de daaropvolgende antwoorden of afwezigheid van antwoorden omwille van zijn jonge leeftijd, niet op serieuze wijze kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De overige wereldvreemde elementen zoals zijn Facebookaccount die door een vriend werd geopend en ook door deze vriend wordt beheerd zijn misschien heel verrassend maar komen de objectieve elementen en neergelegde stukken niet vernietigen, aldus verzoeker, die opwerpt dat gelet op zijn verklaringen en gezien de algemene situatie in Palestina, en meer bepaald in de Westelijke Jordaanoever, hij wel degelijk te vrezen heeft voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Hij meent dan ook dat hem het voordeel van de twijfel zou moeten worden verleend, minstens moet hij opnieuw worden gehoord door het Commissariaat-generaal teneinde deze toe te laten haar standpunt te herzien.

Tot slot poneert verzoeker dat hij, gezien de situatie in Palestina, en meer bepaald in de Westelijke Jordaanoever rondom Nablus, minstens aanspraak maakt op het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder artikel 48/4, § 2, c).

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van de Palestijnse Missie bij de EU, België en Luxemburg dd. 19 juli 2017 en een attest van de Jordaanse ambassade dd. 25 juli 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en volgende van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde Palestijnse nationaliteit en herkomst uit de Westelijke Jordaanoever. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij in weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust nalaat zijn identiteit te staven met enig authentiek identiteitsdocument en de door hem neergelegde documenten niet kunnen worden bestempeld als een bewijs voor zijn voorgehouden identiteit of verwantschap met de personen wiens identiteits- en reisbescheiden hij opmerkelijk genoeg wel kan voorleggen, het overigens allesbehalve overtuigend te noemen is dat hij het origineel van zijn geboorteakte niet kan voorleggen omdat zijn vader geopereerd is aan zijn been en hij volgens betreffende geboorteakte op het moment van zijn asielaanvraag 16 jaar oud zou zijn geweest terwijl uit een medisch onderzoek dat werd uitgevoerd in op dracht van de Dienst Voogdij op 13 juli 2010 blijkt dat zijn minimum leeftijd op 20,6 jaar werd geschat en dat vermoedelijk zijn leeftijd voorbij de 21 jaar zou liggen zodat dan ook moet worden geconcludeerd dat de door hem neergelegde kopie van geboorteakte niet aan hem kan toebehoren en/of zeer bedenkelijk is qua herkomst, (ii) de vaststelling dat hij nauwelijks op de hoogte is van de herkomst van de personen wiens identiteitsdocumenten hij voorlegt verdere twijfel doet rijzen over zijn vooropgestelde verwantschap met deze personen, zoals omstandig wordt uiteengezet, (iii) het attest van de Palestijnse Missie bij de EU, België en Luxemburg dd. 21 oktober 2014 niets wijzigt aan het vermoeden dat hij bewust zijn identiteit tegenover de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden daar dit attest blijkens verzoekers verklaringen werd opgesteld op basis van een geboorteakte en schoolattesten waarvan hij niet heeft overtuigd dat deze hem toebehoren, aan betreffend document aldus geen bewijswaarde kan worden toegedicht aangezien verzoeker niet heeft overtuigd de persoon M.D. te zijn, het attest ook stelt dat uit een document blijkt dat de Jordaanse documenten van de familie D. zouden zijn ingetrokken nadat de vader S.D. een Palestijns paspoort zou hebben bekomen doch verzoeker, gevraagd om de inhoud van dit document toe te lichten, verklaart dat zijn vader nooit de Jordaanse nationaliteit heeft gehad, hij verder verzaakt op enigerlei wijze betreffende informatie toe te lichten en hij evenmin duidelijkheid verschaft op basis van welk document of informatie de Palestijnse missie dan heeft geattesteerd dat de Jordaanse documenten van zijn familie zouden zijn ingetrokken, (iv) zijn uitleg dat hij geen identiteitskaart kon bekomen door obstructie van de Palestijnse Autoriteit omwille van de problemen van zijn vader, terwijl zijn vader en broer in respectievelijk 2008 en 2010 een nieuw paspoort kregen uitgereikt, alles behalve overtuigend is, (v) uit zijn Facebookaccount blijkt dat hij afkomstig zou zijn uit Amman (Jordanië), heeft gestudeerd aan de Philadelphia University te Amman en dat hij zou hebben gewerkt in het King Abdallah University Hospital te Amman, (vi) teneinde meer duidelijkheid te krijgen over zijn nationaliteit aan hem werd gevraagd om bij de Jordaanse autoriteiten een document aan te vragen waarin deze zouden attesteren dat hij niet over de Jordaanse nationaliteit zou beschikken, alsook om het CGVS op de hoogte te brengen in geval de Jordaanse ambassade geen medewerking zou verlenen doch het CGVS geen bericht van hem mocht ontvangen en hij aldus andermaal verzaakt aan zijn medewerkingsverplichting om duidelijkheid te verschaffen over zijn nationaliteit en (vii) de vaststelling dat hij op de hoogte is van enkele feitelijkheden over Nablus en de Westelijke Jordaanoever op zich niet volstaat om zijn herkomst uit de Westelijke Jordaanoever aannemelijk te achten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt voorts dat, gelet op de

ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst uit de Westelijke Jordaanoever, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is en hij bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 juni 2017 (CG nr.X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. In zoverre verzoeker uit de vermelding in het gehoorverslag *“Nu, tijdens dit gehoor staat niet ter discussie dat u mogelijks Palestijn bent, maar het gaat om te bepalen wat uw land van gewoonlijk verblijf is”* meent te kunnen afleiden dat zijn Palestijnse nationaliteit niet wordt betwist, dient te worden benadrukt dat verzoekers voorgehouden Palestijnse origine geen uitsluitel biedt over het land of de landen waar hij voor zijn komst naar België verbleven heeft. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. Verzoekers voorgehouden Palestijnse origine sluit evenmin uit dat hij mogelijks de nationaliteit van een welbepaald land heeft bekomen. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet in voorkomend geval dan ook getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats(en). Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit/deze land(en) niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Op een asielzoeker rust dan ook de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt, in het bijzonder over zijn identiteit, nationaliteit en plaatsen van eerder verblijf,

zodat het land of de landen ten aanzien waarvan zijn nood aan bescherming onderzocht moet worden, kunnen bepaald worden.

In 's Raads arrest nr. X van 6 maart 2015 werd inzake verzoekers asielaanvraag reeds het volgende geoordeeld: "(...) 2.5.1. De Raad wijst er vooreerst op dat het bewijs van identiteit en nationaliteit/afkomst een essentieel element is in de asielprocedure en dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats nagaat of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Tevens dient hij de documenten voor te leggen waarover hij redelijkerwijs beschikt of kan beschikken.

2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, nalaat zijn identiteit te staven met enig authentiek identiteitsdocument. De fotokopies van zijn geboorteakte en van schoolattesten kunnen, daargelaten het feit dat verzoeker deze stukken niet in origineel neerlegt, bezwaarlijk gelden als bewijs van verzoekers identiteit en nationaliteit daar verzoeker bij gebrek aan enig identiteitsbewijs op generlei wijze kan aantonen dat deze documenten effectief op zijn persoon betrekking hebben. De authenticiteit van de geboorteakte dient overigens ernstig te worden betwijfeld, gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren op 13 juli 2010 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7, 3000 Leuven, teneinde na te gaan of verzoeker al dan niet jonger is dan 18 jaar en waarvan de conclusie luidt als volgt: "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat D.(...) M.(...) op datum van 13-07-2010 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar."

Evenmin geeft hij een aannemelijke verklaring waarom hij niet in het bezit is van identiteits- en reisdocumenten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in dit verband correct op als volgt: "(...) Gevraagd of u in het bezit bent van identiteitsdocumenten, verklaart u dat u over geen documenten beschikte in Westelijke Jordaanoever omdat uw identiteitskaart zou zijn afgenomen (CGVS, p. 7). U gevraagd waarom uw identiteitskaart werd afgenomen, past uw antwoord aan en stelt dat uw aanvraag voor een identiteitskaart werd geweigerd. U stelt voorop hiervoor nooit een reden te hebben gekregen maar vermoedt dat het te maken had met de problemen van 'uw vader'. 'Uw vader' zou wel een identiteitskaart hebben gehad doch die zou zijn ingetrokken toen hij problemen kreeg met de Palestijnse autoriteit (CGVS, p.7, 9). U kan evenwel niet aangeven wanneer 'uw vader' precies problemen begon te krijgen met de Palestijnse autoriteit (CGVS, p. 7). Hoe het ook zij, deze uitleg is alles behalve overtuigend. Indien 'uw vader' effectief problemen zou hebben gehad met de Palestijnse autoriteit, mag het zeer bevreemdend worden genoemd dat hij, ofschoon zijn identiteitskaart zou worden geweigerd, wel een paspoort zou krijgen uitgereikt in 2008. Opmerkelijk is eveneens dat 'uw broer' een nieuw paspoort van de Palestijnse autoriteit kreeg uitgereikt in 2010. Uw uitleg dat u geen identiteitskaart kon bekomen door obstructie van de Palestijnse autoriteit omwille van de problemen van uw vader, terwijl uw vader en uw broer in respectievelijk 2008 en 2010 een nieuw paspoort kregen uitgereikt, is dan ook alles behalve overtuigend. Uw uitleg waarom u in het kader van uw asielaanvraag dan ook niet in staat zou zijn uw identiteitsdocument voor te leggen, kan bezwaarlijk worden weerhouden. (...) " Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat het opmerkelijk moet worden geacht dat verzoeker, die beweert dat de identiteitskaart van zijn vader werd ingetrokken toen hij problemen kreeg met de Palestijnse Autoriteit, er wel in slaagt een fotokopie van dit document neer te leggen.

2.5.3.1. Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent dat de door hem neergelegde documenten, met name een fotokopie van de identiteitskaart en van de eerste pagina uit het paspoort van zijn broer, de fotokopie van de identiteitskaart van zijn vader en van een paspoort van zijn vader en een origineel vervallen paspoort van zijn vader, zijn identiteit afdoende aantonen. Dit klemmt des te meer

daar verzoeker op geen enkele wijze de verwantschap aantoont met de personen wiens identiteitsdocumenten hij neerlegt. Dat verzoeker te zien is op een foto met een ouder echtpaar, waaronder de man van wie hij voorhoudt dat het zijn vader zou zijn, kan te dezen immers bezwaarlijk als objectief bewijs worden aanvaard. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel dat de vaststelling dat verzoeker nauwelijks op de hoogte is van de herkomst van de personen wiens identiteitsdocumenten hij voorlegt twijfel doet rijzen over zijn vooropgestelde verwantschap met deze personen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct het volgende overwogen: "(...) Zo verklaart u dat uw vader oorspronkelijk afkomstig is van Nablus (CGVS, p. 4). In het paspoort van de persoon waarvan u vooropstelt dat hij uw vader is, blijkt evenwel dat deze persoon geboren is in Beisan (Beit She'an) dat in 1948 in Israëlisch handen kwam, waarop een groot gedeelte van haar inwoners naar Jordanië vluchtten. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat de geboorteplaats niets te maken heeft met de afkomst (CGVS, p. 7). Deze uitleg is niet overtuigend te meer u niet weet te zeggen of uw ouders, in dit specifieke geval uw vader is moeten vluchtten in 1948 en in die hoedanigheid dus geregistreerd is bij UNRWA (CGVS, p. 4). Gezien het belang dat ook thans nog door Palestijnse vluchtelingen wordt gegeven aan het recht op terugkeer, mag het hoogst opmerkelijk worden genoemd dat u met uw vader, die als jonge twintiger de oprichting van de staat Israël bewust moet hebben meegemaakt, hier niet over zou hebben gesproken. Dat u dan ook foutief de geschiedenis van uw vader weergeeft, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid dat de persoon in kwestie effectief aan u verwant zou zijn, meer bepaald uw vader.

Verder dient te worden aangehaald dat u evenmin correct weet aan te geven waar uw broer zou zijn geboren. U de vraag gesteld, repliceert u dat hij in Nablus zou zijn geboren. Uit de door u voorgelegde identiteitskaart en paspoort van uw zogezegde broer, blijkt evenwel dat hij geboren zou zijn in Jordanië. U hiermee geconfronteerd stelt dat uw broer veel ouder is dan u en dat u niet zo veel informatie heeft over uw vader en broer (CVGS, p. 9). Gewezen op het feit dat het toch wel bijzonder frappant is dat u niet weet te zeggen waar zij geboren zouden zijn, geeft u aan dat u niet wist dat uw broer in Jordanië geboren is. U geeft evenwel geen overtuigende uitleg hoe het komt dat u niet op de hoogte zou zijn van geboorteplaats van uw naasten. U vervolgens gevraagd waar uw ouders precies hebben gewoond voor de oprichting van de Palestijnse autoriteit in 1993, stelt u in Libanon en Syrië. Wederom is het merkwaardig dat u niet aanhaalt dat zij ook in Jordanië hebben verbleven gezien uw broer in 1975 in Jordanië zou zijn geboren (CVGS, p. 9). U geconfronteerd met het feit dat uw gebrek aan kennis over de geschiedenis van uw familie u kan op ernstige wijze kan worden aangerekend, stelt u dat uw vader altijd aan het werk was en dat u hem heel weinig zag (CGVS, p. 14). Deze uitleg is evenmin afdoende daar gezien, zoals reeds werd betoogd, het belang van de familiegeschiedenis in de Palestijnse context, het volstrekt ongeloofwaardig is dat u niet correct kan aangeven waar uw vader oorspronkelijk van afkomstig is. (...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.

Immers, met de argumentatie dat hem bezwaarlijk kan worden verweten als geboorteplaats van zijn vader de plaats van afkomst (Nablus) te hebben gegeven in plaats van zijn werkelijke geboorteplaats (Beisan), die hij nooit gekend heeft en waar hij nooit geleefd heeft, dat hetzelfde geldt voor zijn broer, die in Jordanië zou zijn geboren en niet in Nablus zoals hij dacht, dat er een zeer groot leeftijdsverschil is met zijn vader en zijn broer, wat normaliter een zekere "breuk" in de familiegeschiedenis en belevenissen heeft veroorzaakt en wat kan rechtvaardigen dat hij niet op de hoogte was van de "informatie" die men normaal kan verwachten binnen een naaste familie, temeer de familie nogal verspreid leefde met de grote broer die in Tel Aviv werkte en de vader die vaak weg was, slaagt verzoeker er allermist in een valabele verklaring te bieden die zijn onwetendheid aangaande zijn familiegeschiedenis kan vergoelijken. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Beisan in 1948 in Israëlische handen viel, dat de Arabische inwoners na de onafhankelijkheidsverklaring van Israël in mei 1948 de stad ontvluchtten en dat een groot deel van hen naar Jordanië vluchtten. Dat verzoeker aldus niet kan verduidelijken of zijn vader, die als twintiger de oprichting van de staat Israël bewust moet hebben meegemaakt, is moeten vluchten in 1948 en in die hoedanigheid geregistreerd is bij UNRWA en hij over UNRWA niet meer kan vertellen dan "dat het iets te maken heeft met vluchtelingen" (administratief dossier, stuk 6, p. 4), moet in de Palestijnse context dan ook onaanvaardbaar worden geacht. Dit klemmt des te meer daar verzoeker, gevraagd waar zijn ouders precies hebben gewoond voor de oprichting van de Palestijnse Autoriteit in 1993, aanhaalt dat zij een tijd in Libanon en een tijd in Syrië hebben gewoond (administratief dossier, stuk 6, p. 9). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat de familiegeschiedenis in zijn familie niet zou besproken zijn en dat dit te wijten is aan het grote leeftijdsverschil en het feit dat zijn vader vaak weg was en zijn broer in Tel

Aviv werkte. Het kan dienvolgens allerm minst geloofwaardig worden geacht dat verzoeker geen weet zou hebben van het feit dat zijn ouders tevens in Jordanië zouden hebben gewoond, alwaar zijn broer in 1975 zou zijn geboren.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat hij op zeer jonge leeftijd zijn herkomstland is ontvlucht, wat ook zeker een invloed heeft op de perceptie die hij toen had van de wereld en de problemen rondom hem, wijst de Raad andermaal op de resultaten van hoger aangehaald leeftijdsonderzoek.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal, die dan ook onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.3.2. Behoudens het feit dat verzoekers verklaringen niet stroken met de inhoud van de door hem voorgelegde identiteitsdocumenten van de personen die naar eigen zeggen zijn vader en zijn broer zijn, dient met betrekking tot deze documenten nog het volgende te worden opgemerkt.

Wat betreft het paspoort van zijn broer, slaagt verzoeker er niet in te verduidelijken hoe zijn broer dit paspoort heeft bekomen. Het paspoort zou immers zijn afgeleverd in Nablus op 1 maart 2010, op welk ogenblik zijn broer echter al in Noorwegen verbleef. Aan verzoeker gevraagd of zijn broer dan is teruggekeerd naar Nablus, antwoordde hij ontkennend. Gevraagd hoe zijn broer dan aan het paspoort is geraakt, stelde verzoeker dit niet te weten (administratief dossier, stuk 6, p. 8). Het paspoort bevat bovendien twee verschillende lettertypes. Meer bepaald is de geboorteplaats Jordanië gesteld in een kleiner lettertype dan de overige vermeldingen. In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op het feit dat verzoeker slechts een fotokopie neerlegt van de eerste pagina van dit paspoort en het gegeven dat fotokopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn, kan de Raad zich niet van de indruk ontdoen dat het document in kwestie gemanipuleerd werd zodat hieraan geen enkele waarde kan worden toegekend.

Gelijkaardige opmerkingen kunnen worden gemaakt bij de fotokopie van het paspoort van verzoekers vader. Ook op dit document is de geboorteplaats Bisan gesteld in een kleiner lettertype dan de overige vermeldingen. Bovendien worden de plaats en datum van afgifte, zijnde Ramallah en 29 juni 2008, niet vermeld op de eerste pagina van het paspoort, zoals dit wel het geval is op de eerste pagina van het paspoort van verzoekers broer. Er kan nochtans redelijkerwijs worden vanuit gegaan dat de door de Palestijnse Autoriteit afgeleverde reisdocumenten eenvormigheid zouden vertonen en dit ongeacht de plaats van afgifte, quod non in casu.

*Verzoeker legt daarnaast evenwel nog een origineel vervallen paspoort van zijn vader neer. Opnieuw zijn de vermeldingen op de eerste pagina in verschillende lettertypes gesteld en worden de plaats en datum van afgifte, zijnde Gaza en 18 juni 2001, niet vermeld op de eerste pagina van het paspoort. Een laatste opmerkelijke vaststelling is dat dit paspoort het identiteitskaartnummer 410008031 vermeldt terwijl de identiteitskaart met dit nummer pas werd afgeleverd op 31 juni 2001, dus nadat het paspoort zou zijn afgeleverd. Het geheel van deze vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van dit 'originele' paspoort.
(...)"*

De Raad oordeelde op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker niet het bewijs levert dat hij inderdaad de genaamde M.D. is en dat hij aldus niet voldoet aan de plicht tot medewerking die op hem rust.

2.7. Verzoeker brengt thans nog steeds geen overtuigende documenten bij die zijn identiteit en zijn beweerdde herkomst uit de Westelijke Jordaanoever aantonen.

Wat betreft het attest van de Palestijnse Missie bij de EU, België en Luxemburg dd. 21 oktober 2014, wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende overwogen: "Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw identiteit tegenover de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden. In elk geval, het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent uw identiteit, zonder dat daarvoor een geloofwaardige en aanvaardbare verklaring aanwezig is, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen nood aan internationale bescherming. Het attest van de Palestijnse Missie bij de EU, België

en Luxemburg afgeleverd op 21 oktober 2014 en overgemaakt aan het CGVS op 9 februari 2016, wijzigd deze stelling niet. U verklaarde immers dat het attest werd opgesteld op basis van een geboorteakte en schoolattesten waarvan, om redenen in supra gemotiveerd, u niet heeft overtuigd dat deze u toe behoren.” en “Teneinde uw identiteit, herkomst en nationaliteit te staven, legt u op 9 februari 2016 een attest neer van de Palestijnse Missie bij de EU, België en Luxemburg afgeleverd op 21 oktober 2014. Zoals reeds werd uiteengezet, heeft u niet overtuigd de persoon M.(...) D.(...) te zijn, waardoor ook aan betreffend document geen bewijswaarde kan worden toegedicht. Hoe het ook zij, dit attest stelt voorts dat u de Palestijnse nationaliteit heeft en dat uit een document blijkt dat de Jordaanse documenten van de familie D.(...) zouden zijn ingetrokken nadat de vader S.(...) D.(...) een Palestijns paspoort zou hebben bekomen. U gevraagd de inhoud van dit document toe te lichten, verklaart u dat uw vader nooit de Jordaanse nationaliteit heeft gehad. U verzaakt verder op enigerlei wijze betreffende informatie toe te lichten. Ook na u meermaals te hebben gevraagd duidelijkheid te verschaffen over de Jordaanse connectie alsook u te hebben gewezen op uw medewerkingsverplichting, blijft u hameren op het feit dat uw vader nooit de Jordaanse nationaliteit zou hebben gehad (CGVS II, p. 3-4- 8). Evenmin verschaft u duidelijkheid op basis van welk document of informatie, de Palestijnse missie dan heeft geattesteerd dat de Jordaanse documenten van uw familie zouden zijn ingetrokken (CGVS II, 3, 8, 9). Gezien u geen duidelijkheid verschaft over de documenten op basis van de welke de Palestijnse missie haar attest heeft opgesteld en u in volledige negatie gaat wanneer u gevraagd wordt de Jordaanse connectie die uw familie zou hebben, toe te lichten, dient dan ook te worden geconcludeerd dat u andermaal verzaakt in uw medewerkingsverplichting ten aanzien van het CGVS om klaarheid te scheppen over uw nationaliteit(en) en herkomst.” Dezelfde bemerkingen kunnen worden gemaakt bij het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van de Palestijnse Missie bij de EU, België en Luxemburg dd. 19 juli 2017, dat inhoudelijk gelijk is aan voornoemd attest van 21 oktober 2014. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om voormelde motieven te ontkrachten doch zich louter beperkt tot de stelling dat het attest van de Palestijnse Missie bij de EU, België en Luxemburg de overige door hem neergelegde documenten bevestigt, waarmee hij er allerminst in slaagt voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker voegt daarnaast aan het verzoekschrift een attest van de Jordaanse ambassade dd. 25 juli 2017 waaruit moet blijken dat hij de Jordaanse nationaliteit niet bezit. Verzoeker beweert dat hij zich reeds na het gehoor op 9 februari 2016 heeft aangeboden bij de Jordaanse ambassade om een dergelijk bewijs te vragen doch zijn aanvraag toen werd afgewezen en dat hij pas na het ontvangen van de bestreden beslissing een dergelijk attest mocht ontvangen. Daargelaten het feit dat verzoeker zich te dezen beperkt tot blote beweringen, geeft hij met de uiteenzetting in het verzoekschrift geen valabele reden waarom hij zijn eerdere vruchteloze poging om bij de Jordaanse ambassade een document te bekomen waarin deze zou attesteren dat hij niet over de Jordaanse nationaliteit beschikt niet heeft gemeld aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens het gehoor op 9 februari 2016 werd aan verzoeker immers uitdrukkelijk gevraagd om het Commissariaat-generaal op de hoogte te brengen in geval de Jordaanse ambassade geen medewerking zou verlenen. Zoals reeds wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, mocht het Commissariaat-generaal geen dergelijk bericht van verzoeker ontvangen, hetgeen andermaal blijkt geeft van een gebrek aan medewerking. Wat er ook van zij, dat verzoeker niet over de Jordaanse nationaliteit zou beschikken sluit niet uit dat hij mogelijks geruime tijd in dit land verbleven heeft, er een duurzaam verblijf heeft gekend of er zelfs een verblijfsvergunning heeft bekomen. Aanwijzingen in dit verband zijn te vinden op verzoekers Facebookaccount, waaruit blijkt dat hij afkomstig zou zijn uit Amman, dat hij zou gestudeerd hebben aan de Philadelphia University te Amman en dat hij zou gewerkt hebben in het King Abdallah University Hospital te Amman. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn twijfelachtige verklaringen dat zijn Facebookaccount door een vriend werd geopend en ook door deze vriend wordt beheerd. Het is de Raad evenwel niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe waarom deze vriend dan zou vermelden dat verzoeker heeft gestudeerd, gewoond en gewerkt in Amman.

De geboorteakte van verzoekers zoon voegt niets wezenlijks toe voor de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Gelet op het voorgaande, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker tot op heden geen zicht geeft op zijn werkelijke identiteit, nationaliteit en eerdere verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over verzoekers werkelijke nationaliteit, waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke land/regio van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn

vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen. Daar hij het aldus door zijn eigen toedoen onmogelijk maakt om een duidelijk zicht te krijgen op zijn reële verblijfssituatie en zijn eventuele nood aan internationale bescherming, kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet anders dan besluiten dat verzoeker zulk een nood aan bescherming geenszins aannemelijk maakt.

De Raad benadrukt te dezen nog dat loutere vaststelling dat verzoeker op de hoogte is van enkele feitelijkheden over Nablus en de Westelijke Jordaanoever op zich niet volstaat om zijn herkomst uit de Westelijke Jordaanoever aannemelijk te achten. Het is immers mogelijk dat verzoeker de Westbank heeft bezocht of dat hij er nog familiebanden heeft.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS